

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízдила a soudců JUDr. Brigity Chrástilové, JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyně: **G. S.**, zastoupené Mgr. Bohdanou Novákovou, advokátkou, se sídlem Pod Terebkou 12, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ve věci azylu ze dne 1. 3. 2006, č. j. OAM - 148/VL - 10 - 05 - 2006, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 23. 11. 2007, č. j. 64 Az 27/2006 - 34,

takto:

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Rozhodnutím žalovaného ze dne 1. 3. 2006, č. j. OAM - 148/VL - 10 - 05 - 2006, nebyl žalobkyni (dále jen „stěžovatelka“) udělen azyl podle § 12, § 13, § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění účinném ke dni rozhodování žalovaného (dále jen „zákon o azylu“), a současně na ni nebyla vztažena překážka vycestování ve smyslu § 91 téhož zákona. V odůvodnění svého rozhodnutí žalovaný především uvedl, že stěžovatelka za důvody své žádosti o azyl označila nespokojenost s obecnou situací v Kyrgyzstánu, jednorázové potíže s policisty a též snahu setkat se s manželem, jenž v současné době pobývá v Rakousku. Žádný z těchto důvodů však dle žalovaného nenaplnil podmínky výše uvedených ustanovení zákona o azylu.

Proti tomuto rozhodnutí podala stěžovatelka žalobu ke Krajskému soudu v Ostravě, který ji rozsudkem blíže označeným v záhlaví tohoto usnesení zamítl a žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení. V odůvodnění soud konstatoval, že ze stěžovatelčiných výpovědí učiněných v průběhu správního řízení nevyplývá, že by ve své vlasti byla pronásledována pro některý z azylové relevantních důvodů či se takového pronásledování opodstatněně obávala.

Proti tomuto rozsudku podala stěžovatelka kasační stížnost, v níž uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), tedy nezákonnost rozhodnutí soudu spočívající v nesprávném posouzení právní otázky použití § 12 zákona o azylu. Konkrétně tvrdila, že žalovaný dostatečně nezjistil stav věci tak, aby o něm nebyly důvodné pochybnosti vzhledem k okolnostem případu, neboť neproověřil, zda rodinným příslušníkům pronásledovaných vysokých státních funkcionářů v Kyrgyzstánu hrozí nějaké nebezpečí. Žalovaný si rovněž neobstaral informace o situaci v zemi a není tudíž jasné, z jakých podkladů při svém rozhodování vycházel. Rovněž byly dle stěžovatelčina názoru nesprávně posouzeny překážky vycestování dle § 91 zákona o azylu, protože nebyly hodnoceny samostatně, což soud zcela pominul. Z výše uvedených důvodů navrhl, aby Nejvyšší správní soud rozhodnutí krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný ve svém vyjádření ke kasační stížnosti popřel její oprávněnost, neboť se domnívá, že jak jeho rozhodnutí tak i rozsudek krajského soudu byly vydány v souladu s právními předpisy. Stěžovatelka dle jeho názoru napadla rozsudek pomocí argumentů, jež se netýkají jí samotné, ale jejího manžela, což je ovšem náležitě vysvětleno v napadeném správním rozhodnutí. V něm jsou náležitě a pečlivě posouzeny též překážky vycestování, stejně jako informace o zemi původu. Závěrem žalovaný navrhl zamítnutí kasační stížnosti pro nedůvodnost.

Nejvyšší správní soud nejprve přezkoumal formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost je podána včas, neboť byla podána ve lhůtě dvou týdnů od doručení napadeného rozsudku (§ 106 odst. 2 s. ř. s.), je podána osobou oprávněnou, neboť stěžovatelka byla účastníkem řízení, z něhož napadený rozsudek vzešel (§ 102 s. ř. s.), a je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Z obsahu kasační stížnosti je zřejmé, že stěžovatelka uplatnila kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti kasační stížnosti se Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje stěžovatelčiny vlastní zájmy. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 – 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu.*

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně.* Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně-právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti z hlediska výše naznačených kritérií Nejvyšší správní soud s odkazem na svou dosavadní judikaturu konstatuje následující:

Povinností správního orgánu je zjišťovat skutečnosti rozhodné pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, jen tehdy, jestliže žadatel o udělení azylu alespoň tvrdí, že existují důvody v tomto ustanovení uvedené. Z žádného ustanovení zákona však nelze dovodit, že by správnímu orgánu vznikla povinnost, aby sám domýšlel právně relevantní důvody pro udělení azylu žadatelem neuplatněné a posléze k těmto důvodům činil příslušná skutková zjištění. Povinnost zjistit skutečný stav věci dle správního řádu, má správní orgán pouze v rozsahu důvodů, které žadatel v průběhu správního řízení uvedl (srov. např. rozhodnutí publikované pod č. 181/2004 Sb. NSS).

V této souvislosti lze poukázat na to, že stěžovatelka ve svých výpovědích žádné skutečnosti, z nichž by mohlo být vyvozováno, že se obává pronásledování z důvodů manželova předchozího působení ve státních službách, netvrdila, a proto je zcela nedůvodné, domáhá-li se takových skutečností až v kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud rovněž judikoval, že podmínky pro udělení azylu podle ustanovení § 12 zákona o azylu, a překážky vycestování podle ustanovení § 91 téhož zákona je nutno posuzovat samostatně. Udělení azylu podle ustanovení § 12 tohoto zákona je vázáno na objektivní přítomnost pronásledování jako skutečnosti definované v § 2 odst. 6 citovaného zákona nebo na odůvodněný strach z této skutečnosti, a to v obou případech v době podání žádosti o azyl, tedy zpravidla v době bezprostředně následující po odchodu ze země původu. Překážka vycestování se naopak vztahuje k objektivním hrozbám po případném návratu žadatele o azyl do země původu, tedy k částečně jiným skutečnostem nastávajícím v odlišném čase (srov. rozhodnutí publikované pod č. 260/2004 Sb. NSS). I tomuto požadavku rozhodnutí žalovaného vyhovělo, neboť odůvodnění neudělení překážek vycestování ve smyslu § 91 zákona o azylu je v něm dostatečné a zákonné.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje tedy dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje stěžovatelčiny vlastní zájmy. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2008

JUDr. Bohuslav Hnízdl
předseda senátu